

Bogdan Tanjević – Boša

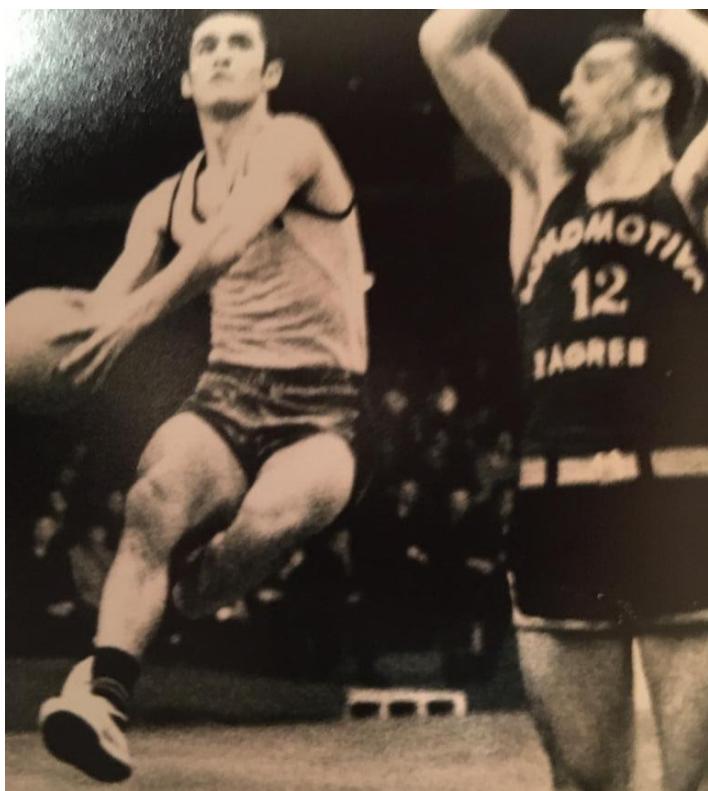
Bogdan Tanjević I Svetislav Pešić

Bogdan Tanjević je rodjen 13 Februara 1947 godine u Pljevlji, Jugoslavija, otac je bio partizan, a onda i prvi posljeratni komandant Pljevalja. Kao oficir JNA, 1951. dobio je premještaj u Sarajevo: Pešadijska oficirska škola, kasarna "Maršal Tito", u kojoj je kasnije i završio svoju vojničku karijeru. Bosa je imao cetiri godine kada se preselio sa roditeljima u Sarajevo gde je zavrsio srednju skolu. Dobro pamti preselenje i jos cuva slike u glavi: kamionom, kao u onom divnom filmu Emira Kusturice, *Otac na službenom putu*: ogromni šifonjeri, glomazni kredenac, kreveti... Ono malo pokućstva, sve je stalo u taj kamion. Živjelo se skromno, sirotinjski...

Kosarku je otkrio slučajno, imao je desetak godina kada je u Fiskulturnom domu video Uglješu Uzelca, sina svoje učiteljice, kako igra košarku. Uglješa Uzelac će kasnije postati važna lica: pored ostalog, u vrijeme zimske Olimpijade 1984. bio je gradonačelnik Sarajeva. Od tada je svakodnevno počeo da dolazim u FIS da, zajedno sa drugovima iz škole "Veselin Masleša", među kojima je bio i legendarni Davorin Popović, pravi košarkašku ekipu. Tako je krenulo da bi sa 13 godina počeo da igra za Zelznicar iz Sarajeva.

Kako je paralelno sa kosarkom bio odličan đak, voleo srpskohrvatski, puno čitao, posle gimnazije odlazi u Beograd na studije 1965 godine i upisuje Filozofski fakultet, odsek svetska knjizevnost.

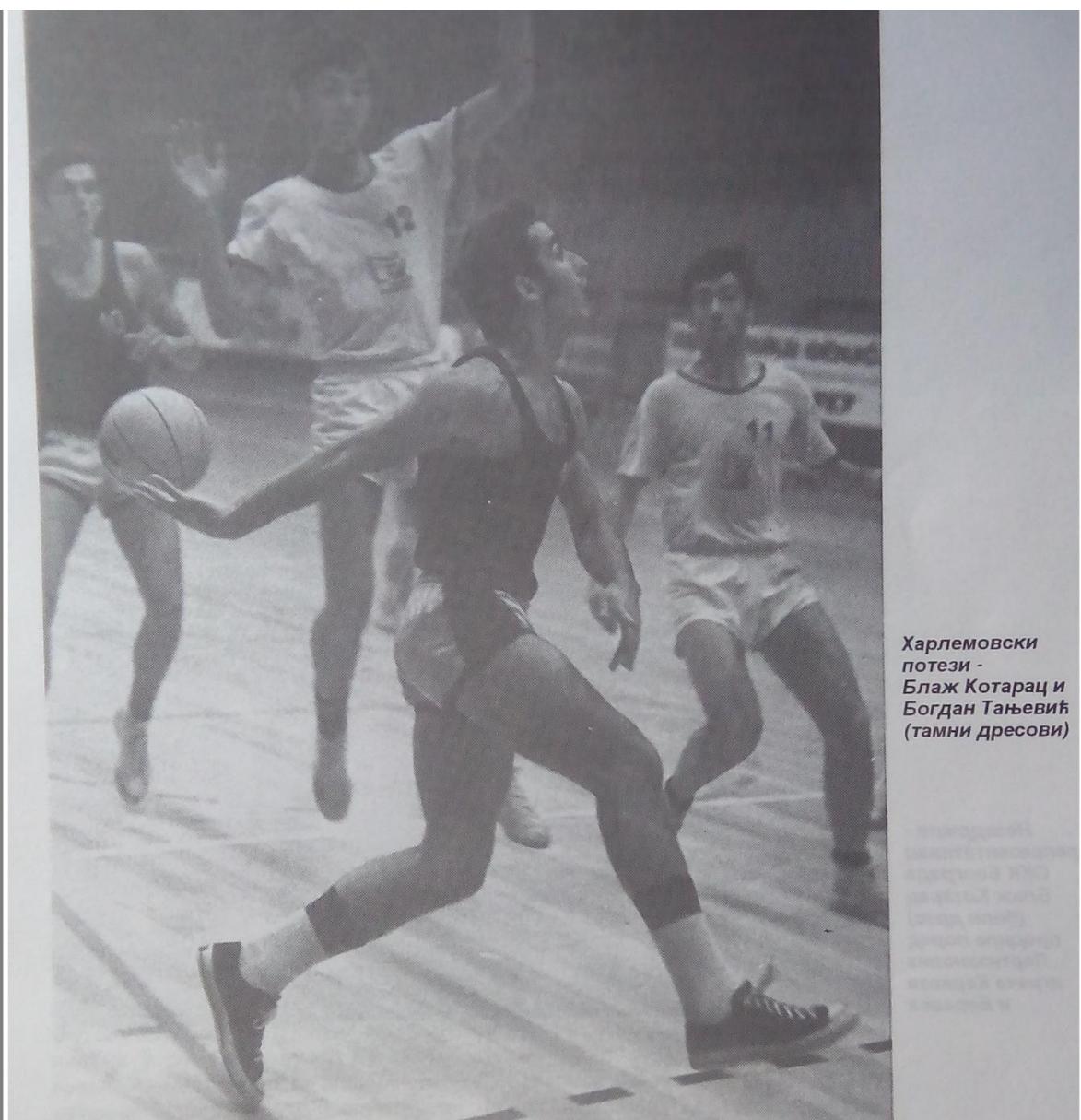
Uporedno sa studijama, počinje da odlazi na utakmice OKK Beograda, koji je imao tu nezaboravnu ekipu sa Radivojem Koraćem, Miodragom Sijom Nikolićem, Trajkom Rajkovićem, Ricom Gordićem, Gutom Tošićem... Neverovatni igrači i veliki lafovi.

Od 1965 do 1971 godine nastupa za OKK Beograd, ukupno 6 sezona, postize 683 poena na 127 prvoligaskih utakmica.

Obozavao je Koraca, smatrao ga izuzetnim intelektualcem, sa kojim se konstantno raspravljao o razlici talenta i rada; Korac je smatrao da "Nema tih vežbi, te upornosti kojima se može nadomestiti talenat", u sali je govorio o "tegovi generacijama" dok je Tanjevic imao filozofiju da su pored talenta vazni, rad, treninzi, vezbe, ponavljanja.

Kao je Bosa dolazio iz Bosne, Korac ga je iz miloste zvao Turcin, neverovatna koincidencija jer je posle skoro 35 godine Tanjevic preuzeo Tursku reprezentaciju kao trener.

Харлемовски потези -
Блаж Котарац и Богдан Тањевић
(тамни дресови)

OKK Beograd - sezona 1966.god

stoje: M.Nikolić, B.Kotarac, Z.Maroević, R.Korać, T.Rajković, V.Cvetić i K.Grubor
čuće: B.Tanjević, M.Ivačković, M.Pazman, V.Đurović i D.Tošić

Nastupao je za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije na Evropskom prvenstvu u Napulju, Italija 1964 godine i u Porto San Giorgio, Italija 1966 godine kada je osvoji srebrnu medalju. Nastupao je i za mladu/seniorsku reprezentaciju Jugoslavije na Balkanskom sampionatu u Sofiji 1966 kao i kupu Bosfora u Istanbulu.

Petorka juniorske reprezentacije Jugoslavije 1966 godina

Žorga, Simonović, Tanjević, Čosić, Grubor, 1966 godina Porto san Giorgio

Po sopstvenom priznanju bio je dobar igrač ali je shvatio da neće biti velika zvezda i onoga momenta kada nije uspeo da uđe u reprezentaciju Jugoslavije, za razliku od njegove supruge, Jasne Selimović, koja je već sa petnaest godina igrala u jugoslovenskoj košarkaškoj A reprezentaciji, pobegao je glavom bez obzira iz tog porodičnog takmičenja i tako postao košarkaški trener.

Jasna i Boša Tanjević

Vraca se u Sarajevo 1971 godine i pomicaju da trenira KK "Bosnu". U to vreme, "Bosna" je bila mali klub, većiti drugoligaš, uvijek bez novca...ali sa divnim momcima – Đogić, Varajić, Krvavac, kasnije Radovanović, pa Mirza Delibašić – vec 1972, "Bosna" je prvi put ušla u Prvu saveznu ligu. Pored toga, "Bosna" je imala sjajne ljude koji su sedili u upravi i sekretar kluba, Nikšićanin Vule Vukalović, sve je držao na okupu.

"Bosna je bila početak svega i najvećeg ostvarenja, od druge jugoslovenske lige do vrha Europe. Bez američkih igrača, bez bilo kakvih stranih igrača, bez mogućnosti da se ulaze u već formirane igrače, morali smo da radimo sve sa sopstvenim rukama. To je sada nešto nedostupno i to mi je bilo "teret" tokom celog života. Celog života sanjam o Bosni i taj čudesan rezultat "

Borio se da dovede Mirzu Delibašića, za koga je smatrao da je uz Dragana Kićanovića, bio najtalentovаниji jugoslovenski i evropski mladi košarkaš u to vreme i uspeo da ga preotme Partizanu. Govorio je da su svi u bivšoj Jugoslaviji obozavali Mirzu Delibašića. « S pravom jer je to zaslужivao. Jedini je, pre početka utakmice, znao da dobije aplauz u Zadru. Samo je jednom u životu dobio tehničku grešku. Bio je blag čovjek, neagresivan... Po pitanju dobrote, ljudskosti i šarma, mogu ga uporediti samo sa Krešimirom Čosićem »

КОШАРКА

ФИНАЛ ЕУРОПСКИХ ПРВАКА ЗА КОШАРКАШЕ У ГРЕНОВЛЈУ: БОСНА — ЕМЕРСОН (ВАРЕЗЕ) 95:93 (45:43)

БОСНА ШАМПИОН ЕВРОПЕ

● Феноменална игра капитена Жарка Варajića. — Јунаци у Греновлу на рукама Југословена. — Козараčko коло у Палати спорова. — Најављен величanstven dочек košarkaškem na sarajevskom aerodromu Бутмир.

Од нашег специјалног извештача
Бохидира КОЧОВИЋА

Хала спорта. Годишnina: око 10.000. Судије: Дејвид Тарнер (Есталеска) и Питер Ван дер Валкен (Холандска). Девет финала: Рено Данд (Француска).

БОСНА: Вучинић, Богић 5 (5-2), Беначек 8 (4-6), Боточић 2, Илић, Радовановић 18 (3-2), Зрнић, Варадаћ 45 (19-15), Делибашić 30 (2-2), Хадић, Пенић.

ЕМЕРСОН: Боргати 7 (1-1), Казимбић 2, Ткачић 15 (8-4), Делакић, Маро 22 (2-2), Осала, Манески 16, Каповић, Карадић 1 (0-1), Јеленић 27 (12-12). Стобалић: бекари: Борислав 23-21. Пет личних гравата: Беначек у 28 (Босна), Карадић у 24, Галило у 33, Осала и Боргати у 49. минуту (Емерсон).

ГРЕНОВЛЈА, 3. април

Када дате и издавате
једини супер-финале Купа европских шампиона! Служба за
превод: ова 1000 јутописника
из 100 градова дистрибуциони
из Сарајева и неколико стручних
издавача који имају

Бер Варадаћ предводи склад, а Кошараčko коло je играло на партеру, па су се у другом тиму
тешко довоđe. Све то склоно је и
погодио члан ФИФА, Ваљем
Цине и смехом се, па нам се
често да је и нему у душам
мислио што је победила — мислио

НА КРОВУ ЕВРОПЕ: Кошаркаши Босне, најављени Европе Вогати, Зрнић, Радовановић, Делибашić, Хадић, Пенић, Вучинић, Варадаћ (капетан), чуче: Ваљем Цине, Делибашić, Хадић, Пенић, Вучинић.

U Bosni ostaje do 1980 godine. Sa Bosnom osvaja dve titule prvaka Jugoslavije 1978 i 1980, kup Jugoslavije 1978, kao i titulu prvaka Evrope 1979 godine.

Bosna prvak Jugoslavije 1980 godine

Stoje: Tanjević, Varajić, Delibašić, Benaček, Radovanović, Bosiočić, Djogić, Krvavac
Čuće: Izić, Pešić, Bilalović, Hadžić, Ostojić

U istom periodu vodi Juniorsku reprezentaciju Jugoslavije na Evropskom prvenstvu odrzanom 1974 godine u Orleanu, Francuska gde osvaja prvo mesto. Takodje je pomocni trener seniorske reprezentacije Jugoslavije 1977 godine kada osvajamo zlato na Evropskom prvenstvu u Belgiji.

СТОПАМА СЕНИОРА: тренер Богдан Таневић, Младен Мохоровић, Андро Кнега, Рајко Жижин, Ратко Радовановић, Ђошко Боран Крижнар (Снимило: И. МИХАЈЛОВИЋ)

1981 preuzima vodjenje reprezentacije Jugoslavije na Evropskom prvenstvu u Pragu gde osvajamo srebrnu medalju, takodje vodi reprezentaciju Jugoslavije na Univerzijadi u Bukurestu gde osvaja treće mesto I Balkanskog sampionata 1982 u Istanbulu gde osvaja prvo mesto.

Reprezentacija Jugoslavije prvenstvo Evrope 1981 godina – srebrna medalja

Stoje: Ćosić, Benaček, Poljak, Petrović, Knego, Radovanović, Trninić, Tanjević
Čuče: Delibašić, Kićanović, Vilfan, Popović, Dalipagić, Skroče

Od 1982 do 1986 godine trenira Casertu, Italija, da bi od 1986 do 1994 trenirao Stefanel iz Trsta. Od 1996 do 1998 trenira Olimpiu iz Milana sa kojom osvaja titulu I kup Italije 1996 godine.

Olimpia Milano prvak Italije 1996 godine

Trenira Francuski Limoges u sezoni 1996/1997 da bi po zavrsetku sezone postao trener reprezentacije Italije gde ostaje do 2001 godine. Sa reprezentacijom Italije ucestvuje na svetskom prvenstvu 1998 (sesti), osvaja prvenstvo Evrope 1999 godine, ucestvuje na Olimpijadi u Sindeju (peti) i prvenstvu Evrope 2001 u Istanbulu (jedanaesti).

Italija prvak Evrope 1999 godine

U sezoni 2000/2001 trenira Buducnost iz Podgorice i osvaja prvenstvo i kup Jugoslavije, da bi sledeće sezone preuzeo Francuski Asvel sa kojim osvaja prvenstvo Francuske.

Buducnost prvak jugoslavije 2001 godine

Asvel 2002 prvak Francuske

Na kratko 2002 preuzima Virtus iz Bolonje, Italija da bi od 2003 do 2013 bio trener Turske reprezentacije i u periodu od 2007 do 2010 istovremeno bio i trener Fenerbahce iz Istanbula. Sa Fenerbahce osvaja prvenstvo Turske 2008 i 2010, kao i super kup Turske 2007 i kup Turske 2010 godine.

Sa reprezentacijom Turske zavrsava na sestom mestu na Svetskom prvenstvu 2006 godine i osvaja srebrnu medalju na Svetskom prvenstvu 2010 godine. Ucestvovao je na evropskim prvenstvima 2005, 2007, 2009 i 2013. Osvojio je bronzu na Mediteranskim igrama 2009 i zlato 2013 godine.

Reprezentacija Turske svetsko prvenstvo 2010 – srebrna medalja

Poslednje godine rada u Turskoj, u toku priprema za Svetsko prvenstvo 2010, Tanjevic je otkrio da je bolestan i odmah zatim otišao na operaciju; na Svetskom prvenstvu vodio je reprezentaciju pod hemoterapijom.

Po sopstvenim recima "Morao je da pogine pred publikom, možda je u tom periodu najviše uživao u životu. I to ne zbog onog – ostalo mi je još malo, pa daj da uživam do kraja; ne, o tome nije ni razmišljao. Na igrače nije podigao glas. Bilo je dirljivih momenata: treniraju i, odjednom, priđu mu s leđa, kratko ga zagrle i vrate se na teren kao da ništa nije bilo. Na kraju prvenstva im je rekao ono što vrlo retko kaže: bravo, momci, bili ste odlični. Možda je napor mogao da mu skrati život za dva, tri, četiri mjeseca; ali ako već morate da idete, isto vam je; samo što ovako odlazite lepše, gospodski. Ljudima užvraćate ljubav. I taman posla da izdate nekoga ko vas toliko voli." Govorio je kako se razboleo zbog raspada Jugoslavije jer je bio i ostao Jugosloven.

PORUKA JE JASNA: Bogdan Tanjević u majici sa tekstrom „Ponos je biti Jugosloven“ za koju autorstvo priznaje Zoranu Radoviću, doskorašnjem kapitenu Crvene zvezde

2015 godine postaje trener reprezentacije Crne Gore gde se zadrzava do 2017 godine i sa Crnom Gorom osvaja zlato na Igrama malih zemalja 2015 godine.

Bio je nacionalni prvak u Jugoslaviji, Francuskoj, Italiji i Turskoj.

Trenirao reprezentacije Jugoslavije, Italije, Turske, Crne Gore.

Zanimljivo je da je sa klubovima igrao pet finala kupa Koraca i da je svih pet izgubio.

Clan je Italijanske kuce slavnih od 2016 godine. Jedini je strani trener koji je nagradjen u Francuskoj sa Robert Busnel Medal 2008 godine. Cetiri puta je bio trener godine u Turskoj (2004, 2006, 2008 i 2010). Nagradjen sa « Palma d'oro » od strane Italijanskog Olimpijskog Komiteta 2018 godine.

Nagradjen sa drzavnom nagradom Bosne I Hercegovine 2017 godine. Primljen u FIBA Hall of Fame 2019 godine.

"Mislim da sam u igru uneo određene šeme koje funkcionišu: ono viđeno plus malo ličnog iskustva. I intenzitet! Ako bih svoju četrdesetogodišnju trenersku karijeru morao da definišem jednom riječu, rekao bih – intenzitet. "Intenzitet je jedino bitan!", rekao je Balzak.

Tokom rada sa generacijama mladih ljudi uvek se trudio da ne sprecava talenat. Dar je retkost i uvek je podržavao; igrač se razvija u slobodi, ne pod stegama. Čak i onda kada bi igrač preterao, puštao ga je, plašeći se da mu ne slomi krila, da ga negde ne zakine.

Kako u timu ima igrača koji manjak talenta pokušavaju da nadomjeste radom, postovao je to izuzetno i pravio ravnotezu između superzvezda i dobrih igrača. Glavnim igracima nikada nije dozvoljavao da izadju iz okvira, nije vikao na slabije a stideo glavne.

Jednom prilikom je izjavio da je možda najbolji tim koji je vodio "Caserta" iz Italije. Nije dosao do vrha ali su imali najbrži rast od nule do finaliste prvenstva Italije. Oscar Scmidt je tada bio sa Tanjevićem u Caserti

Tanjević i Maggio

Janet Arcain, Oscar Schmidt, Bogdan Tanjević

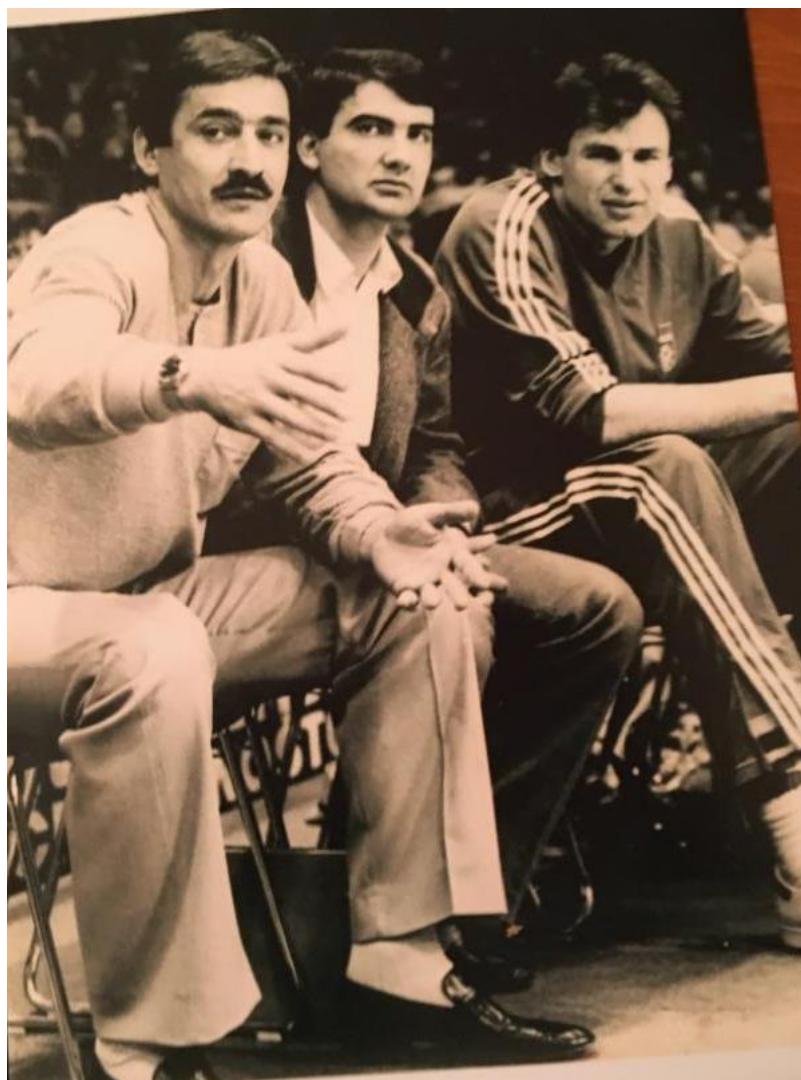
Tanjevic je jednom prilikom kometarisao zasto smo bili najbolji i evo njegovih zapazanja:

Možete li zamisliti: Žarko Varajić je na jednom evropskom prvenstvu dao četrdeset i pet koševa, a u jugoslovenskoj reprezentaciji nije mogao da igra duže od pet minuta! Bio je „zatvoren“ vansijskim talentom Dražena Dalipagića. Ili Mirza Delibašić. Kicanovic igra na njegovom mestu.

Kakva je samo bila naša prva petorka. Čudo! Najveća sila poslije Amerike. Ispred nas je jedno vrijeme bio Sovjetski Savez, ali smo i njih savladali. U Barseloni 1973. prvi put smo osvojili titulu prvaka Evrope. Tako je počelo. Imali smo bolju ekipu, ali i bolje trenere. Kada pogledate prvu postavu Košarkaškog saveza Jugoslavije: Bora Stanković, Radomir Šaper, Boris Kristančić... I gospođa Sonja Mladenović, naravno: vječiti sekretar KS Jugoslavije. Bila je to ozbiljna država, ozbiljan sport.

Pricalo se o Jugoslovenskoj skoli kosarke ali ne bih to nazvao školom, već načinom razmišljanja. Uvek smo bili inteligentan svet, znali smo da razlučimo bitno od nebitnog. Radili smo bitne stvari za igru i rezultat, znali smo ko je talenat, u koga ćemo da uložimo vreme. Vreme je kao zlato: kad mладom igraču daješ 20 minuta to je kao da mu stavљaš 20 zlatnika u džep. Na vreme stavljamo mlađe u igru, oni na vreme postaju zvezde. Zvezda se ne postaje sa 25 godina, ili si to sa 20 ili nisi nikad. Najmanje tri zvezde moraš da imaš da bi napravio vrhunski rezultat. Mislim na zvezde po talentu a ne po ponašanju.

Bora Stanković je presudno uticao ne samo na našu, nego i na evropsku košarku. Radomir Šaper, predsjednik Tehničke komisije FIBA, redovni profesor Beogradskog univerziteta, Boris Kristančić iz Ljubljane, bivši igrač i reprezentativac, predsjednik Stručnog savjeta KS Jugoslavije i direktor Tivolija. Mirko Novosel, vrhunski trener i menadžer; Ranko Zeravica, stvaralac igraca i ekipa, Aca Nikolić – prvi moderni košarkaški trener u Jugoslaviji i Evropi.

Bogdan Tanjević

Slavko Trninić

Krešimir Ćosić

Fanatican radnik, disciplinovan, strog, posvecen detaljima, neustrasivi borac, covek velikog samopouzdanja, obrazovan, istrajan, uvek verovao u mlade i gledao unapred, Tanjevic je dostigao vrh trenerskog poziva u svim elementima i imao karijeru koja se retko nalazi. Tanjevic pripada svetskom vrhu trenerske profesije i njegov dugogodisnji trenerski rad će ostati zabelezen zauvek.